

1919 sprang Tallet op til 300 000, og i 1920 til 313 000; saa falder Tallet for 1921 til 290 000, thi saa havde Rigsdagen faaet Forstaaelsen af, at her var noget, som maatte og burde rettes. I Mellemtiden var nemlig Arbejdsløshedsloven paa ny blevet revideret, og der var indsat en Bestemmelse, ikke foreslaaet af Ministeren, men indsat af Udvalget, hvorved man søgte at vende tilbage til de Forhold, man havde, før man paa dette Omraade efter min Mening svækkede Arbejdsløshedslovgivningen. Dette lille „kan“ — der stod „kan“ før — betød, at Bestyrelsen for en Arbejdsløshedskasse havde Ret til at nægte at optage Medlemmer, der ikke var egentlige Arbejdere, og som af moralske eller andre Grunde ikke burde optages. Det fik man altsaa Ret til, og det har ogsaa hjulpet, saa at man er blevet fri for en hel Del af de omtalte Eksistenser. Nu foreslaar man at ændre Ordet „kan“ til „skal“, saaledes at nu skal man hindre, at disse Folk kommer ind i de anerkendte Arbejdsløshedskasser, og man skal rense ud, hvis der findes nogen af dem i Kasserne, hvor allermindst deres Kammerater er tjent med at have dem.

Jeg nævnte før, at hvad Arbejdsløshedskassernes forsikringsmæssige Side angaar, er Bestemmelserne om Dagpenge og øvrige Ydelser de samme som i den gældende Lov. Den ekstraordinære Hjælp foreslaas ydet paa Grundlag af faste Regler, foreslaaet af Arbejdsnævnet og godkendt af Ministeren, og i disse faste Regler vil der — hvad jeg mener er rigtigt — blive draget et skarpt Skel mellem Familieforsørgere og Ikke-Forsørgere. Det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget, at „hvor Talen er om fortsat Hjælp eller Tillægshjælp til arbejdsløse Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, bør Trangmomentet ikke være afgørende“. Jeg mener, at dette er rigtigt, men jeg mener ogsaa, det er rigtigt, at man anfører lige det modsatte, hvor det ikke gælder Medlemmer, og hvor det gælder Ikke-Forsørgere. Der hedder det i Bemærkningerne, at „Understøttelserne skal ydes med overvejende Hensyntagen til vedkommendes Forsørgerpligter, . . . idet det efter Omstændighederne vil kunne være rimeligt kun under ganske særlige Forhold at tilstede unge Mennesker, som ingen Forsørgerpligter har, Adgang til Understøttelse“. Det forekommer mig, at naar det er nødvendigt at spare — og det kan vi vel være enige om at det er —

saa maa Besparelserne falde paa de unge, som ikke har nogen Forsørgerpligter. Man ser ogsaa, at det vinder Tilslutning adskillige Steder, ikke blot i Venstre- og konservative Kredse, men ogsaa ind i de Radikale Rækker. F. Eks. har Aalborg Byraad, saa vidt jeg husker, fuldstændig nægtet at give Understøttelse til unge arbejdsløse Mennesker og nægtet det ikke blot med de Konservatives og Venstres Stemmer, men med den radikale Borgmesters Stemme. Det forekommer mig ogsaa, at naar man ser, hvordan det praktiseres i Øjeblikket, vækker det i nogen Grad til Eftertanke. Jeg kan nævne den Kommune, som jeg selv bor i, her lige udenfor København, Gladsaxe, og jeg kan nævne København. Der er Arbejdsløshedsunderstøttelsen til unge Mennesker under 25 Aar 3½ Kr. om Dagen, ikke i 6 Dage, men i 7 Dage, altsaa 24½ Kr. om Ugen. Er de ikke Forsørgere, men over 25 Aar, er Understøttelsen 1 Kr. mere om Dagen i 7 Dage, altsaa 31½ Kr. om Ugen; det bliver ca. 135 Kr. om Maaned. En saadan Understøttelse frister de unge, der maaske kan gaa hjemme, til at undlade at rejse ud og søge sig en Plads, f. Eks. som Tjenestepige. Man kan maaske sige, at i Øjeblikket er der ikke særlig Brug for Tjenestepiger, men der har været Tider for ikke saa længe siden, hvor det var næsten umuligt at faa Kvinder til Husgerning i Byerne og næsten umuligt at faa Kvinder til Husgerning og til at hjælpe til i Brugene paa Landet, og det forekommer mig, at samfundsmæssigt set er vi ikke tjent med, at Staten i ret vid Udstrækning medvirker til, at unge Mennesker gaar arbejdsløse og ikke gør, hvad de kan, for at faa Arbejde, samtidig med at der mange Gange ligger nyttigt Arbejde og venter paa dem. Jeg vil nævne et Par Eksempler. Naar man saaledes ser, at en ung Pige paa over 25 Aar, en Cigararbejderske, i Aarsfortjeneste har haft 3 700 Kr., men alligevel af Arbejdsløshedskassen i Aar har faaet en Understøttelse paa 31½ Kr. om Ugen, saa forstaar man, at vedkommende unge Pige ikke i særlig Grad er interesseret i at søge andetsteds hen for at faa Arbejde. Eller man ser, at en ung Mand, som har haft Tilbud om Landbrugsarbejde, hvor der blev budt ham 9 Kr. om Dagen for den første Uge, og hvis det viste sig, at han kunde udføre det tilfredsstillende, da 10 Kr. om Dagen, sagde: Den Betaling ligger under Priskuranten, jeg nægter at modtage Arbejdet — og gik hjem til Hjelpekassen og fik fortsat Un-